

FOLK OG LAND

NR. 8. 22. ÅRGANG

LØRDAG 5. MAI 1973

LØSSALG KR. 2,—

ERIK R. HANSEN:

Illegal innvandring i Pakistansk regi

FOLK OG LAND kan idag avsløre hvordan i Norge nå bosatte pakistanske flyktninger, utnytter sine egne landsmenn og sitt norske vertsland, ved å berike vårt land med flere pakistanere bakveien!

Vi har alltid vært imot innvandring av ikke-nordisk arbeidskraft. Selv i et land som Norge, et av FN's øyestener, vil før eller senere situasjonen blislikman kjenner den fra f.eks. USA, England eller Nederland — rasehat, gatekamper og kaos. På tross av dette har Norge konsekvent fulgt en ekstremt liberal innvandringspolitikk, noe man fikk demonstrert da tusener av pakistanere begynte sin innvandring og da ofrene for Amins «Black Power»-politikk banket på dørene.

«Pakistanisering»

Samtidig med at Pakistanerne begynte å vise seg i de byer og tettsteder, hvor det var og er lange ventelister med hussøkende nordmenn, begynte en bevisst «pakistanisering» fra myndighetenes side. Gjennom alle tilgjengelige massemedia ble vi motivert for mottagelsen av våre nye «landsmenn». Vi lærte å se på dem som fattige og sultne flyktninger, hvis skjebne hvilte på mor Norges brede skuldre. Sannheten, at de var kommet på turistpass for å tjene seg raske penger i et land med høye lønninger, fikk vi vite først senere. Dessverre var de ikke helt på høyden når det gjaldt kjennskap til norske skatter, så ønsket om å vende tilbake

Kanskje marerittet kan bli virkelig en vakker dag for Norge?

med lommen full av penger
blir antagelig bare et ønske.

Ulovlig import av landsmenn

For å kunne bøte på den skatte- og avgifts-slanke lommebok vi nordmenn er blitt vant med å fremvise, har enkelte — hvor mange vet vi ikke — begynt en avskyelig handel med illegal import av sine egne landsmenn! Under besøk i sitt hjemland tilbyr emigranten sine landsmenn en mulighet til å unngå den arbeids- og oppholdstillatelse man trenger for å kunne bo i Norge. Dette blir gjort i ren utnyttelsesøymed og mot god betaling!

Avslørt av Pakistaner.

Mannen, som kan fortelle oss denne fantastiske historien, er nordmann. Han er bosatt og har sitt arbeid i Oslo. Det var på arbeidsplassen han fikk høre om svindelen. Hans kilde er selv pakistaner og FOLK OG LAND har hans navn. Likeledes sitter vi inne med navnene på minst to av personene bak den ulovlige «importen».

Og slik er en av metodene.

Etter at den illegale emigranten er trygt plassert i

Norge, tar den legalt innvandrede pakistaner kontakt med sin arbeidsgiver og ber om en attest til bruk ved ekstra-arbeid. Dette går vanligvis greit og da gjenstår det bare å utstyre den illegalt innvandrede landsmann med attesten — mot klekkelig betaling — og deretter benytte den talong på skattekortet, som er forbeholdt ekstraarbeid. Dermed har man unngått både arbeids- og oppholdstillatelsen ved å la to mann arbeide under samme navn. Vår kilde kan opplyse at det antagelig er et antall mellom 10 og 20 ulovlig innvandrede — og av sine egne landsmenn økonomisk utnyttede — pakista-

nere bare i Oslo. Og det vil bli flere om ikke de ansvarlige myndigheter foretar seg noe i sakens anledning — i pakistanske kretser er den eneste muligheten til ekstra fortjeneste iferd med å bli populære.

I FOLK OG LAND nr. 6 nevnte vi endel alvorlige sykdommer som var bragt til England av illegalt innvandrede fremmedarbeidere. Hvilken garanti har vi for at det samme ikke kan skje her? Vårt arbeidsmarked er foreløpig i underskudd på arbeidskraft, men den dag vi opplever lavere konjunkturer vil enhver fremmedar-

(Forts. side 7)

Ga Nixon russerne frie hender nordpå ?

Interessante opplysninger i det danske blad MINUT.

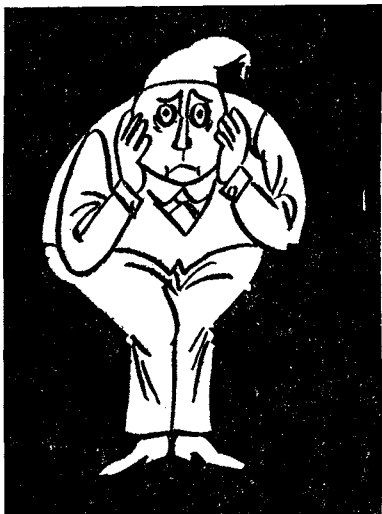
I det danske konservative ukeblad MINUT, som ofte er meget leseverdig, finner vi i numret for 5. april efterfølgende artikkel som også bør ha betydelig interesse for oss, eftersom vi vel er noenlunde i samme båt som Sverige når det gjelder en militær trussel nordpå:

Den svenske regjering har

(Forts side 7.)

President Nixon og hans jødiske rådgiver.

Det nytter ikke lenger for norske myndigheter å holde seg for øyner og ører.

Meningene om Adolf Hitler holder seg som regel i nærheten av de ekstreme yttergrenser: nådeløs fordømmende eller ukritisk beundring. Noen ser ham som et geni uten feil og mangler, andre igjen som psykopat med de utroligste avvikelser fra det normale. Her hjemme er det jo gjerne dette siste syn som dominerer i presse og bøker. Aftenposten ga nylig sitt bidrag med en bokanmeldelse av dr. Mette Nygård. Hun skrev om boken til en amerikansk psykoanalytiker, «The Mind of Adolf Hitler». Dette er denne anmeldelsen som Ralph Hewins tar for seg i en artikkel på side 5 om «Hitlers psykologi — og andres» — hvor han bl.a. trekker visse sammenligninger med dr. Langfeldts «bedømmelse» av Hamsun og Quisling.

FREMSKRITT OG REAKSJON

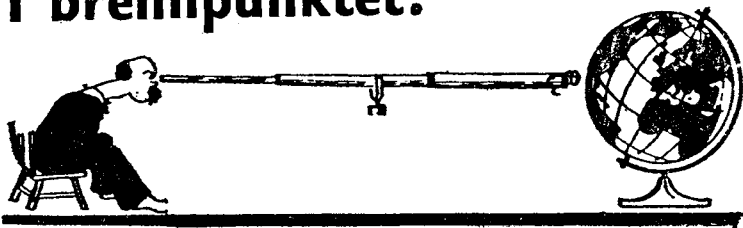
skriver vår danske medarbeider «Jens» om, også på side 5. Han spør om det da er slik at enhver utvikling virkelig innebærer reelle fremskritt på alle livets områder og om ikke pseudodemokratiet med alle dets formentlige «friheter» baner vei for de hårdhendte diktaturer.

**SKULLE VI PRØVE ANDERS
LANGE?.**

spør Politicus i spalten «I brennpunktet» på side 2.

OG ELLERS er det litt av hvert av interesse, bl.a. er det et rikholdig stoff For Ungdommen på side 4.

I brennpunktet:

To talende møter til eftertanke

Kanskje vi skulle prøve Anders Lange?

Egentlig er det vel intet tilfelle dette, at omtrent samtidig med at de svarte terrorister — som både norske geistlige og andre forvirrede politikere så smukt kaller «frihetskjemper» og som Senterpartiets Vaarvik som utenriksminister lover all mulig støtte — holdt sin konferanse i Oslo med allehånds offisielle æresbevisninger, så ble det på Saga kino, en strålende vakker søndag middag, holdt et protestmøte med 1400 detagere mot partipolitikere og alt deres uvesen.

Rent overfladisk sett var vel møtet, med Anders Lange som eneste og utholdende foredragsholder, lansert som en protest mot skatteflåing og byråkratisme, men dypere sett så gjaldt jo dette nye utslag av folkelig opprør — det som startet med «nei» til Romaunionen — noe langt mere enn at vi knuges i kne av partipolitikernes skatteutsuging.

Vi vet fra før — noe bl.a. gallupundersøkelser har vist — at et betydelig flertall av det norske folk, trass i en uopphørlig propaganda fra så å si hele den ensrettede dagspresse, er motstandere av den vanvittige u-hjelp, den som jo bare er en hjelp til nye rustninger, til en undertrykkelse i de svarte stater som er langt verre enn noe annet som har funnet sted i kolonialismens baktalte tid, og til en rasediskriminering som foregår i så å si alle de svarte stater på stammebasis, og som selv de mest godtroende nå har fått demonstrert av general Amin som drev den indiske minoritet ut i ørkenen etter godt israelsk mønster. Vi vet det fra før, skrev vi, og det er nok ikke bare vi som vet det. Også våre partipolitikere av alle sjatteringer vet det og har lest galluptallene på trykk, men de gir seg en god dag i hva folk mener, sammen med sin dagspresse. For velgerne — «folket» — er for dumme til å forstå seg på noe slikt, sier de åpent. Det må partipolitikere til.

Og æres den som æres bør. Anders Lange vek ikke tilbake for i sin tale også å sette fingeren på hele denne u-hjelpsvindelen og fredskorpsvrøvlet. Slik han også

angrep dette at Norge stiller seg som vert for en konferanse av svarte terrorister, og undergrunnsfolk på linje med det beryktede verdenskirkerådet og svartingenenes FN, en konferanse som både USA, Storbritannia og Frankrike hadde sagt nei takk til å delta i — trass i sterkt norsk diplomatisk påtrykk, som en begavet norsk diplomat uttrykte det.

Bortsett fra en eneste liten rampegutt bakerst i salen, var det såvidt vi kunne se ikke noen som tok avstand fra noe av det Anders Lange sa, og de sluttet seg altså åpenbart til protesten mot politikernes maktmisbruk også på disse områder.

Selv må vi nok innrømme at Anders Lange sier mye rart som vel ikke holder for en mere realistisk vurdering, og hans omtale av enkeltpersonene blant norske politikere er — om enn morsom — vel ikke alltid så smakfull. Men vi kan på den annen side idag ikke se at det finnes noen annen enn nettopp dette politiske enfant terrible som har mot og kraft og bakgrunn nok til å artikulere folkeopprøret mot politikere.

Anders Lange sier at han vil danne et nytt parti og vil selv være stortingsmann for dette parti i Oslo. Han har visse forlengst samlet inn de ca. 1000 underskrifter som kreves for partidannelse og selv om det i første rekke er tale om en liste i Oslo, så er det vel

Anders Lange kvarter så ofte selv stoff fra andre til sin avis, så her følger vi hans slette eksempel og stjeler Morgenbladets gjengivelse av den nye partifører.

POLITIET FÅR IKKE BÆRE HAKEKORSMERKE.

Et bevis på den fremgang det amerikanske naziparti har hatt i den senere tid er det vel at Cleveland's guvernør Perk har funnet det nødvendig å forby politifolk å bære noen form for hakekors på sine uniformer. Det meddeles i denne sammenheng at ca. 30 politimenn vil bli berørt av forbudet. Det som hadde rystet guvernøren var at det ble meddelt ham at politifolk bar armbind, «White Power»-merker, beltespennner med hakekors etc. I nazipartiets «NS Bulletin» heter det i den forbindelse at politifolk i sammenheng med forbudet har meddelt at de nå må «opptre forsiktig en tid, men vi er her når dere trenger oss.»

Ikke urimelig å tro at det kan bli avleggere også på andre steder. Det er vel her, som nesten alltid ellers, mannen (eller kvinnen) det spørres etter.

Panikken brer seg allerede blant politikere og den ene etter den annen rykker ut og antyder forsiktigvis at de også vil lempe på skattetrykket. Ja, Høyres generalsekretær styrtet frem allerede dagen etter Langes møte og erklærte at hans parti tar protesten mot skattetrykket til inntekt for sin politikk. Det er godt gjort å si noe slikt eftersom det var Høyres egen Momseplatou som var hovedadvokaten for den verdens hardeste moms som vi er blitt velsignet med og som for alvor løsnet på skattelavinen! Også den politiske bøyg Seip presterer naturligvis tåkeprat også om skattetrykket — og det med den politiske fortid han har som pengeslørende «reformpolitiker»!

Det man vel kan anføre mot Anders Lange og hans nye parti er hans utpreget liberalistiske legning, som bl.a. ga seg utslag i det nasjonale arbeide for Romaunionen som følge av hans inngrodde kjærlighet til skipsredere og storindustrielle. Men, likevel! Han er tross alt kanskje mannen som kan legge litt dynamitt under den politiske ark. Og kommer han inn på Stortinget så kan det kanskje bli litt liv i denne søvnige, maktmisbrukende forsamling, som i den grad misbruker folkets «tillit» og tålmodighet.

Når det gjelder det som i så sterk grad interesserer mange av dette blads lesere: «urettsoppgjøret», så har Anders Lange dog offentlig vist positive tendenser og tegn på en forståelse man ellers savner hos de norske partipolitikere. Så alt ialt: Hvorfor ikke prøve Anders Lange?

Politicus.

Rivende avsetning på grammofonplatene

Til og med skoler bestiller disse historiske dokumenter.

Det var nok et lenge følt savn BOKTJENESTEN avhjelp da den frembød grammofonplater med dokumentarinnspillinger av taler, marsjmusikk og sanger fra Det tredje Rikets tid. Det er da også ganske enestående nå et kvart århundre etterpå og mere å kunne høre stemmene til datidens tyske førere. Ikke rart at også skoler har henvendt seg til oss og bestilt plater for historieuundervisningen.

Platene går unna nesten før vi får dem i hus, så vi må be om unnskyldning om at bestillere imellom må vente en kort tid på å motta dem.

Og vi gjør påny oppmerksom på de plater det går mest av:

«Aus dem Führerhauptquartier» — 2 LP-plater 30 cm med originalopptak av Wehrmachtsberichter, reportasjer fra krigsskueplasser, Sondermeldungen, Utsnitt av Hitlertaler, stemmene til Goebbels, Petain og andre. Videre sangene: «Weichsel und Warthe» — «Engelland-Lied» — «Das muss den 1. Seelord doch erschüttern» — «Lied der Panzergrenadiere» — «Kamrad, wir marschieren im Westen» — «Giovinezza» — «Es war ein Edelweiss» — «Bomben auf Engelland» — «Pariser Einzugs-marsch» — «Wir stürmen die Siege entgegen» — «Rot scheint die Sonne» — «Von Finnland bis zum Schwarzen Meer» — «Lied der Panzergruppe Kleist» — «Torpedo los» — «U-Boot-Marsch» — «Wir sind die schwarzen Husaren der Luft» — «Panzer rollen in Afrika vor» — «Es blitzen die stählernen Schwingen». Begge plater må bestilles under ett og koster tilsammen kr. 120,—.

«Die Jugend marschier» — Også to plater og pris som forrige. Her får man høre taler av Baldu von Schirach, Generalfeltmarskalk Paul von Hindenburg, Adolf Hitler, Joseph Goebbels og Rudolf Hess m.fl., samt en lang rekke av de kjente sanger fra dengang.

«Hölle, wo ist dein Sieg» — Også to LP-plater 30 cm til pris som foran nevnte, med opptak fra Nürnbergprosessen, seierherrenes justis. Man hører Göring i kryssforhør — En hemmelig tilleggsprotokoll — Jodl i egen sak — Rundstedt og Brauchitsch som vitner og sluttordene fra noen av de anklagede.

«Wunschkonzert» — 1 LP-plat til pris kr. 60,—. Side 1 inneholder en ønskekonsert for Wehr-

macht og 2. side sanger fra avholdte radiosendinger. Vi nevner: «Des Grossen Kurfürsten Reitermarsch», «In einer Nacht in Mai», «Das kann doch einen Seemann nicht erschüttern», «Conference», «Das lachende Saxophon», «Couplet», «Schlafe mein Prinzchen, schlaf ein», «Gute Nacht, Mutter», «Heimat, Deine Sterne», «Glocken der Heimat», «Antje, mein blondes Kind», «Wir trocknen unsere Wäsche an der Sigfried-Linie», «Es ist so schön, Soldat zu sein», «Erika», «Wovon kann der Landser denn schon träumen».

«Für Freunde der Marschmusik» 1 LP-plat 30 cm med «Jagdgeschwader Richthofen» — «Peronné March» — «Des Grossen Kurfürsten Reitermarsch» — «Alte Kameraden» — «Fehrbelliner Reitermarsch» — «Freundschaftsflagge» — «Badenweiler Marsch» — «Königgrätzer/Hohenfriedberger Marsch» — «Frei Weg» — «Preussens Gloria» — «Friendericus Rex» — «Pariser Einzugsmarsch» — «Mit Plesshörnern und Fanfaren» — «Helenenmarsch». Prisen for denne plate er bare kr. 24,—.

Fremtidig må vi også beregne oss for frakt av platene eftersom pakkeportoen nå er blitt så uhorvelig høy at hele vår fortjeneste ellers går med til frakten. For en pakke med 1 plate blir da frakten kr. 3,—, for en pakke med to plater kr. 5,— og for pakker med flere enn 2 kr. 8,—. Skal platene sendes som oppkrav kommer oppkravsgebyr i tillegg med kr. 1,90.

VERDENS DYRESTE BRUKTBILER.

To amerikanske forretningsmenn kjøpte to bruktbiler til en samlet pris av ca. 1,6 millioner kroner på en auksjon i Arizona. Det var Adolf Hitlers paradebiler som gikk under hammeren. Den ene bilen, som Hitler brukte under sine parader i Berlin, ble solgt for ca. 1 million kroner til Earl Clark. Bilen vil bli utstilt på rekreasjonsstedet «Dutch Wonderland» i Pennsylvania. Den andre bilen, som Hitler brukte i Berchtesgaden, ble solgt for ca. 615 000 kroner til Bill Tanner fra Alabama. Tanner vil skjenke bilen til byen Hartselle, hvis den vil bygge et museum for den.

☆

Og nå sitter stortingsmennene og regjeringen og lar seg innkalle til frekke forhør av en gieng uansvarlige venstreradikale, som bare pønsker på å få avlurt de forhørte, idiotiske og politisk selvmordende svar. (Anders Langes Avis)

Det å holde på en tradisjon vil ikke si det samme som å oppbevare aske, men å nære en levende flamme. (— Ukjent)

FOLK OG LAND

UAVHENGIG POLITISK PUBLIKASJON

Redaktører:
 ODD MELSOM, ansvarlig
 ALEXANDER LANGE

Redaksjonssekretær:
 ERIK RUNE HANSEN

Partipolitikernes Ragnarok?

Vi har inntrykk av at det politiske liv i Norge nå er som en eneste sydende maurtue som noen har rørt rundt i med en kjepp. Og denne «noen» er selvsagt ikke i og for seg en Anders Lange, men faktisk det trege norske folk selv, som endelig holder på å våkne.

Nå har norske partipolitikere og deres ensrettede presse ridd dette land som en mare helt siden den såkalte befrielsen i 1945. De startet med å gjennomføre et politisk hevnoppgjør mot landsmenn som hadde handlet og slitt seg gjennom okkupasjonstiden her hjemme etter beste overbevisning. Det umoralske og rystende ved dette såkalte «rettsoppgjør» var jo at man intet forsøk gjorde på å praktisere vanlig norsk straffelov likt for begge parter på det som foregikk i striden om den holdning man burde innta under okkupasjonen. Man var ikke ute etter folk som hadde forbrutt seg med kriminelle handlinger — når sant skal sies har vi nærmest inntrykk av at noe slikt var en formidlende omstendighet — mens det ble regnet som skjerpende å ha vært skikkelig og anstendig — og i tråd med dette unnlot man helt å aksjonere mot bevislige og rystende kriminelle handlinger begått av dem som er freidige nok til å kreve monopol på å være «gode nordmenn».

Det er innlysende at en slik start på en ny politisk epoke måtte bli en tung byrde å slepe med seg inn i en usikker fremtid. Det kunne jo vært så helt annerledes! Man kunne ha satt en strek over den strid som var av rent politisk natur og man kunne akseptert som patriotisk enhver rosverdig innsats under annen verdenskrig, enten den skjedde på den ene eller den annen side. Man kunne ha bygget opp et virkelig og krigsvant norsk forsvaret ved å anvende de tusener av norske soldater som hadde kjempet på østfronten under de hardeste forhold. Man kunne i det hele ha brukt sunn fornuft og forsøkt å trekke lasset sammen istedenfor å skape en bred kløft i det norske folk og bygge det nasjonale liv på løgn og bedrag.

De bitre frukter har man høstet etterhvert, ikke minst fordi denne tåpelige holdning ga fri vei for en uhemmet venstreradikal utvikling, som har rasert kulturverdier, ødet våre naturressurser og skapt et goldt materialistisk velferdssamfunn hvor ingen har ansvaret for noe som helst, aller minst seg selv. Kriminaliteten stiger, domstolene svikter, politiet har blitt en slags biloppassere, mens pøbelen får herje fritt, ungdommen knuges i kne av skoletrelldom og drives ut i narkotika- og alkoholmisbruk, uten disiplin, uten tro og uten moral.

Som toppen på det hele knuges vi alle i kne av partipolitikernes skatteutsugning, fordi hele denne sørgelige utvikling attpå koster uhorvelige summer.

Vi vet ikke om det fremdeles er mulig å gjøre noe med all den ulykke partipolitikken og partipolitikere av alle sjatteringer har bragt over oss, men i håp om at det er mulig, hilser vi med glede alle dem som er villige til å tre frem og røre i maurtuen med digre kjepper. En av dem er Anders Lange. Det er interessant å se hvorledes panikken brer seg, spesielt hos dette foraktelige Høyre som har bedratt folk så grasat gjennom alle år helt fra «rettsoppgjøret»s tid og frem til denne dag. For det er ikke minst Høyres skyld at vi står der vi er idag. Dette parti

Det utrolige Tyskland

Under overskriften «Tyskland er ikke til å forstå» leser vi følgende innlegg i DEUTSCHE WOCHEN-ZEITUNG:

«For få uker siden fulgte tusener veteraner fra vår gamle avdeling i Waffen-SS, Obergruppenführer Paul Hausser til hans siste hvilested. For alle som tok del var dette en enestående opplevelse: Til tross for juletiden var der møtt frem deltagere fra alle deler av det oppstykkede Tyskland, og fra hele Europa kom de gamle kampfeller fra den store krigen. Alle var de kommet for å ta avskjed med en stor feltherre og et enestående menneske, ikke uten grunn het han blant sine soldater bare «Pappa Hausser». Fra Wien kom vi med to ekstrarog, to netter ofret vi for å tre an til siste appell for vår gamle troppsfører. Meget forundret var vi over at det offisielle Tyskland, og i særdeleshet dets Forsvar, ikke viste denne edle og høyt utmerkede soldat den siste ære. Intet æreskompani fra Bundeswehr, intet musikk-korps. Hvor dypt er dette Tyskland sunket når det nekter å vise en av sine tapreste og mest trofaste sønner denne anerkjennelse. Og en slik regjering har dere, kjære frender i Vest-Tyskland tiltro til? Jeg er dessverre ute av stand til å forstå dere. Bare den mektige sangen som lød fra tusener struper i vinter-natten ved Paul Hausser's grav — Tysklandshymnen og SS-sangen — holder håpet oppe i meg: Ennu er ikke Tyskland og dermed Europa tapt.

Toni Bergmayer, Wien.

★

Og som et lite apropos til norske myndigheter: Når skal Norge vise sine sønner som kjempet og døde på østfronten, for et fritt Norge i et fritt Europa, den siste ære?

~~~~~  
 som alltid svikter når det gjelder.

Det er jo fremdeles et halvt år igjen til stortingsvalget og meget kan vel hende til den tid, men vi må nok si at idag fortøner Anders Langes bebudede nye parti seg som den mest sympatiske løsning. Den gamle sekretær i Fedrelandslaget — hvor vi i sin tid selv arbeidet som lokal lagsformann og utsending til landsmøter m.v. inntil våre veier skiltes fordi han i våre øyne dengang fortsatt ville følge den gamle Høyreveien — har sine meget åpenbare skyggesider, men det er jo naturligvis godt mulig at han under disse forhold vil utvikle seg i mere positiv retning.

## Hans Egede-Nissen har gått bort



Vår gamle venn og medarbeider gjennom en lang rekke år, fhv. sogneprest, Hans Egede-Nissen, Aros i Røyken døde i påsken vel 80 år gammel.

Med ham er en fargerik og begavet personlighet gått bort, for i den henseende skilte han seg ikke fra de mange andre efterkommere etter Grønlands apostel» Hans Egede.

Egede-Nissen skrev i 1962-63 sine «Pastorale erindringer i FOLK OG LAND og her har han reist et minnesmerke bedre enn vi kan gjøre det nå. Vi nevner bare at første gang vi traff på denne djerne og kamplystne prelat var i de meget omtalte tyve-årene. Vi residerte dengang i Høyreavisen HEDE-MARKENS AMTSTIDENDE på Kongsvinger og Egede-Nissen kom innom på en foredragsturné til grense-traktene i Solør. Det var dengang det gikk temmelig varmt for seg under politiske møter, og sognepresten var ikke den mann som vel unna i striden. Han berettet med megen glede om hendelser og vidervedigheter. Senere dukket han jo opp overalt hvor nasjonale tanker rørte seg, bl.a. i Fedrelandslaget og naturligvis i Nasjonal Samling. Og som så mange andre bra patrioter havnet han også i demokratiets fengsler i 1945.

Fengselsoppholdet knekket ingenlunde Egede-Nissen. Han kom ut av det like stridslysten som før og deltok med ild og glød i kam-

## OM PROPAGANDAENS BETYDNING

«Hvis du er en progressiv eller er sympatisk innstilt til SUF(ml), eller støtter FNL eller er imot EEC, så har ikke de synspunktene kommet dalende inn i buet ditt av seg sjøl».

(fra «Rød ungdom»)

~~~~~  
 Den skal bli interessant å se. Og for Anders Lange burde vel også en støtte fra de mange vi representerer være av vesentlig betydning?

pen mot det mangehodede legendeuhvret som har tatt strupetak på den historiske sannhet. Vi hadde den glede å ha Hans Egede-Nissen som en kjær og fast medarbeider i FOLK OG LAND gjennom mange år, og vi minnes samarbeidet med glede og vemod i denne stund.

I de siste år var hans helse sterkt svekket og han måtte legge våpnene ned, men vi minnes ham helst i denne avskjedens stund som den alltid kampglade, kunnskapsrike og intelligente venn og medarbeider i manndommens fulle kraft.

Vi lyser fred over hans minne.

O.M.

Hvem vant i Vietnam?

Det var en gang da amerikanerne kunne slå seg for brystet og si at de aldri hadde tapt en krig, iallfall i militær henseende. Den eneste avslutningen på et militært felttog amerikanerne kjente, var yankee-soldatenes triumfale hjemkomst med parader og øredøvende seiersjubel fra massene.

Den siste gangen var etter Den annen verdenskrig. Men siden har forholdene endret seg vesentlig. De har måttet døyve Korea-krigen, som varte nesten like lenge som Den annen verdenskrig og nærmest endte med poengseier for de røde, og de opplever idag fiaskoen i Vietnam, hvor USA har vært innblandet i snart 20 år.

Istedenfor fargesprakende seiersparader for sine krigshelter må amerikanerne idag ta til takke med at noen få av deres soldater blir sendt tilbake som krigsfanger fra fiendeland. Det fortelles i den forbindelse at en av de hjemsendte, som hadde sittet i en vietcong-leir i syv år, stilte følgende spørsmål til en av utvekslingstjenestemennene: «Hvem var det egentlig som vant?» Han fikk kun et unnvikende svar.

President Nixon & Co. forteller gjerne at amerikanerne forlot Vietnam med ære, og de manipulerte nyhetsmedier fremholder likeledes at USA ikke akkurat tapte heller.

Men når i verdenshistorien hendte det sist at en stat — uten å tape en krig — gikk frivillig med på å betale erstatninger til fienden, og det til en sum av 2,5 milliarder dollar? Dette er nemlig hva som er blitt pålagt USA ifølge den «våpenstillstandsavtalen», som president Nixons «fremragende» utenrikspolitiske ekspert, Henry Kissinger, har vært med på å få i stand.

FOR UNGDOMMEN

Red.: Erik Rune Hansen

Men nye slekter fødte der korp og daude gol
og nye heimar reiser seg av gruset,
og borni spring på tun att og tindrar i sol
og nye bjørker syng sin song kring buset.

Fullt hus

Fullt hus ble det i både bokstavelig forstand og i overført betydning, da Anders Lange i en to timer lang tale i Saga Kino innvarslet sin kamp imot «samfunns-gutta». Og Lange sparte ikke på kruttet! Kamerat Willoch ble omtalt som «Norges største foster» og ellers var ord som «Norges eldste konfirmant» og «jesus-gutta» (Kr. folkep.), noe som innkasserte vill jubel og trampeklapp fra den til randen fullsatte salen.

Anders Lange åpnet sin tale med et kraftig angrep på den tvungne u-hjelp. Han leste opp groteske eksempler på hvordan vi behandler våre egne og spurte om vi hadde rett til å armere kriger-svarte land, mens eldre dør i slum på Vaterland. Så gikk det slag i slag. Trygdemisbruket fikk sitt, «jesus-partiets» hyklerske innstilling til alkohol o.l. fikk sitt og «svindel-organisasjonen FN» fikk sitt.

Angrepet på skatte- og avgiftspolitikken var likevel best. Ikke mer enn toppen 40 prosent må staten tillates å ta i samlet skatt fra en enkelt medborger. Utgiftene til bl.a. lønninger i den byråkratiske statsforvaltningen måtte halveres slik at dette blir mulig. Lange slo fast at Statens prinsipp tydeligvis var å gi med den ene hånden og ta tilbake med den andre. Og som vi ikke visste det! Men her sto det en mann som turte å si dette også!

Ja, Anders Lange — du var en opplevelse! Lenge vil vi huske formuleringer, som den om hjemmehæren i vårt kjære fedreland — «se i Hallingdal før jul og påske, det ligger en sky over hele dalen.» Og selvsagt har han rett i også dette. Den sinnssvake politikken med hensyn til alkohol-priser har kun ført til en ny folkehoby — hjemmehæren!

Det er verd å merke seg, at man i den fullsatte salen kunne observere ansikter som f.eks. høyremannen Alf Bjørke, som ved møtets avslutning spurte om det var tillatt å være medlem av to politiske partier — noe det forøvrig er. Ellers ble Norges skattenekter nr. 1, Bj. Stendahl og skuespilleren Rolf Söder observert.

Og nå venter Anders Lange på at en stemningsbølge vil bære ham inn på Norges Storting. Folk er lei av formynderi og skattepress — de trenger en representant som kan tale deres sak. Men Lange ønsker at de selv må drive agitasjon og propaganda for det nye partiet. I Anders Langes parti skal det ikke være et dyrt sekretariat med medlemskontingent og pengepumpe. Ære være ham for det! Til gjengjeld ønsker Lange total makt over sitt parti! Til dem som var tilbøyelige til å tenke på Hitler i den sammenheng svarte han, at et hvert fotball-lag har sin kaptein og enhver skikkelig ledet bedrift sin styrende direktør — det samme må til i politikken. La ikke et parti få skjule seg bak sekretariater, komitéer og styre. Vis velgerne at det står en ansvarlig mann i spissen — med alle de feil og de egenskaper han eventuelt må ha.

Dette er god tale, Lange! De er antagelig det beste som har hendt norsk politikk etter 1945!

Sikkerhetstjenesten — en nødvendighet!

Sikkerhetstjenesten, slik den etter vårt vitende virker idag, er en selvsagt og absolutt nødvendig ting. De indre fiender er mange — de ytre enda fler. Vi, som selv tilhører en politisk «ekstrem» linje må regne med å tilhøre den fasjonable krets av «overvåkede». Så lenge man faktisk oppfatter vår virksomhet som skadelig for landets sikkerhet, ville det være direkte foruroligende om det motsatte var tilfelle. Det er bortkastet tid, men på ingen måte sjenerende for bevegelser som bruker all sin tid og energi på å verne og bygge sitt fedreland. I vårt forhold til landets sikkerhet er vår samvittighet gnistrende hvit. Dette i motsetning til kommunist-formann Sigurd Alnø og hans lakeier, som i all sin fremferd og overdrevne, hysteriske angrep på alt som smaker av politi, militærvesen og lov og orden i

Der tingene skjer

Bildet viser de amerikanske nasjonalsosialistenes lokale hovedkvarter i El Monte, Los Angeles. Lederen for avdelingen er Lt. Joe Tommasi. Under hans ledelse har bevegelsen hatt sterk fremgang i El Monte, og nasjonalsosialismens fiender har blitt ganske desperate. Et foreløbig klimaks var en regelrett revolverduell på motorveien i Los Angeles, mellom Lt. Tommasi og den jødiske forsvarsorganisasjonens leder, Irv Rubin. Rubin ble arrestert og anklaget for mordforsøk, men mektige menn trakk i trådene og saken kom aldri for retten.

Ellers har hovedkvarteret vært gjenstand for angrep både med bomber og Molotov-cocktails, uten at dette har gitt andre resultater enn økt aktivitet og fortsatt fremgang.

Den jødiske forsvarsorganisasjonen (JDL), hadde en demonstrasjon foran El Monte hovedkvarteret den 4. mars. I skrivende stund vet vi ikke hvordan utfallet av dette ble, men vi tviler på at de har oppnådd noe, da NS-bulletin for januar allerede da advarte mot demonstrasjonen og innkalte stormtropper i uniform.

Waffen-SS på en ny måte

EN UNIFORMSKAVALKADE I FARGER

Husker De hvor mange stjerner en SS-Obersturmbannführer hadde på kravespeilet? Eller hvilke våpenfarge SS-artilleriet førte? Og hva betydde det når en SS-mann bar en gul løve i et blått skjold på det ene ermet?

Alt dette og en masse annet finner De svar på i en nydelig engelsk bok, som handler om SS-troppenes uniformer, distinksjoner og annet personlig utstyr i den forbindelse. Boken utkommer på engelsk, da en lignende utgave i Tyskland ville bli rammet av bestemmelsene om «forhørligelse av nazi-tiden» og bli forbudt.

Boken er spekket med fotografier og plansjer i farger. Til belegg av viktige uniformsdetaljer er brukt bilder av kjente befalingsmenn både fra den Danske og den norske Legion.

Her finnes en oppstilling over samtlige SS-enheter og illustrasjoner av deres spesielle våpenmerker. Og på en fargeplasje kan vi (kanskje for første gang) se en samlet fremstilling av de forskjellige kontingentenes nasjonale armskjoldmerker.

I farger får vi likeledes presentert en mengde forskjellige uniformsvarianter, fra felt- og stridsantrekk til tjeneste- og paradean-

trekk. Hvem visste f.eks. at de frivillige muselmanene fra Balkan brukte fez, og at «Grenadierbrigade Italien» gikk i italienske og ikke tyske uniformer?

Et nøyaktig og grundig illustrert kapittel handler om gradmerkene i Waffen-SS. Herunder blir det tatt hensyn til de forandringene som ble gjort under krigen. Dessuten er det ført opp en sammenligningstabell, som viser hvordan SS-gradene korresponderte med de vanlige armé-gradene. Til slutt kan vi nevne avsnittet om de spesielle gradmerkene, som skulle brukes på feltuniformene. Disse gradmerkene er lite kjent av de fleste, da SS-troppene selv i stor utstrekning unnlot å bruke dem.

For alle samlere av militaria, folk med spesiell interesse for uniformsvesen og ikke minst alle dem, som selv har tjenestegjort i disse elitetroppene, er dette en meget interessant bok. Den er helt og holdent i kunsttrykkpapir og leveres både innbundet og i «paperback». Prisene er henholdsvis kr. 34,— og kr. 26,50.

Bestilling kan rettes til vår boktjeneste. Bokens tittel er kort og godt: «Waffen-SS» av Fosten & Marrión.

OI

det hele — klart viser at Per Sivles ord nok en gang kan bli bitre realiteter:

Um Noreg påny
vert basta i band
so fell det fyr svikeyfull
Nordmanna-hand!

Men med hjelp av sikkerhetstjenestens arbeid og med hjelp av våkne nasjonale organisasjoner, bør det være grunn for potensielle landsforrædere å også plukke visdomsord i det følgende:

Men stuper det atter
Vårt Noreg, fyr svikey
Lyt svikaren trø
gyver Nordmanna-lik!

La ikke kritikken av sikkerhetstjenesten fra fedrelandsløse venstreklikker føre til nye gleder for vårt lands ytre fiender.

NS-FREMSTØT I SYD-AFRIKA

Mens de svarte potentater fra jungelen holder sin Afrika-konferanse i Oslo, har den italienske sosialbevegelsen, MSI, åpnet et kontor i Johannesburg i Syd-Afrika, hvor den har mange tilhengere.

Den lokale lederen, Roberto Ascani, som er en stor beundrer av Mussolini, har uttalt at «hvis vi hadde fått en ny Hitler idag, ville verden blitt et bedre sted å leve».

I Cape Town utkommer for øvrig bladet «Brandwag», som er offisielt organ

for det boerske «Reformerte Nasjonale Parti». I det kunne man nylig lese at Hitler hadde sin fulle rett til å bekjempe kommunismen, og at alle forbrytelsene han beskyldes for egentlig er oppfunnet av «den liberale jødepressen i Amerika».

Skal Norge bli et desertørens paradis?

Både aviser og ukepresse hadde for en tid siden fåredryppende omtaler omkring en portugisisk desertør som i høst kom til Norge for å be om politisk asyl. Hittil har hans søknader blitt avvist av både Statens utlendingskontor, Statens utlendingsråd og Justisdepartementet. Siste anke er sendt til den norske reg. som avgjør saken. Økonomisk har desertøren greid seg bra i det Trondheim kommune — hvor han er bosatt for tiden — har gitt ham de nødvendige midler.

De presseorganer vi har lest, tar tydelig standpunkt for at desertering skal kvalifisere til politisk asyl — hvis den er politisk begrunnet — og søker å vekke en opinion til støtte for dette.

Denne saken har imidlertid etter vår og andres mening en prinsipiell side som ikke bør gå upåaktet hen. Norge har jo selv lovparagrafer som ser på desertør- (Forts. side 7)

Hitlers psykologi — og andres

For FOLK OG LAND av Ralph Hewins.

Det har vært sagt og skrevet meget rart om Adolf Hitler, av sjarlataner, av kvasihistorikere, av frafalne nasjonalsosialister som gjør big business på den gamle, døde fører. Men bare sjelden kommer det i Norge til uttrykk annet enn en evig hets. Men interessen for denne Hitler som alle fordømmer og nedvurderer er fremdeles på topp mere enn et kvart århundre etter hans død — pussig nok.

For kort tid siden bragte AFTENPOSTEN en anmeldelse av en amerikansk psykoanalytisk studie av Adolf Hitler og det er denne anmeldelse som er utgangspunktet for etterfølgende artikkel av Ralph Hewins:

«Allerede i 1943 forelå en komplett psykoanalytisk studie av Adolf Hitler», sier universitetslektor dr. Mette Nygård i sin anmeldelse av «The Mind of Adolf Hitler» av den amerikanske psykoanalytiker Walter Langer. (Aftenposten 15/3.73).

«Riktigheten av hans tolkninger er blitt bekreftet av faktiske opplysninger som er kommet frem etter krigen», tilføyer hun.

Og: «Er boken blitt anerkjent som et sentralt dokument i Hitler-forskningen, et dokument som har nøkkelen til mange gåter i der Führers liv og gjerning.»

Jeg antyder at boken ikke er noe av dette.

Hugh Trevor-Roper, Regius Professor of Modern History i Oxford og forfatter av «The Last Days of Adolf Hitler», har kommentert: «Nylig har «psykoanalytisk historie» blitt en lidenskap i Amerika — Jeg vet ikke hvorfor — Muligens er det fordi noen amerikanske historikere har presentert vitenskapelig historie så kjedelig at den bare kan lives opp med disse desperate inleksjoner —

(Langers bok) er faktisk ikke historie i noen betydning av ordet. Den er ikke engang autentisk, for den har hurtig blitt forandret og ajourført i detaljer. Men den illustrerer naturen av den nye psykoanalytiske historie og, forøvrig, dens slektskap med den gamle demonologi — Han vet tydeligvis svært lite både om politikk og historie.» (Sunday Times 18.2.1973).

D. C. Watt i Daily Telegraph (22.2.73) er også bitende: «Man er nødt til å ta dr. Langes teori om Hitler med mere enn én klype salt — Svakheten ved dr. Langes freudske metoder er at de ignorerer fullstendig individets vitale sosiale behov.»

Begge kritikere understreker at dr. Langer ikke hadde noen førstehånds kontakt hverken med Hitler eller med noen som hadde vært istand til å takle der Führer med noen av de grunnleggende teknikker ved psykoanalyse — å få ham «på behandlingsbenken».

Den metode dr. Langer har valgt sammen med andre psykoanalytiker-historikere — innbefattet professor Gabriel Langfeldt i hans famøse studier av Knut Hamsun og Vidkun Quisling — strider mot de grunnleggende regler for det historiske fakultet.

Som Trevor-Roper sier: «De som praktiserer (psykoanalytisk historie) antar at historien skapes av «store menn» — Det er en villfarelse i dens grunnleggende filosofi. Det er også en farlig villfarelse, fordi den antyder at det er en snarvei til forståelsen av alvorlige og innviklede problemer — Slikt arbeide er totalt ubrukelig for praktiske formål. Dets «kjennsgjerninger» er skjære innbildnin-

gen, dets konklusjoner spekulative —

«Istedenfor å skride frem påviselig skritt for skritt, fra kjennsgjerning til fortolkning, fra bevis til konklusjon, beveger psykoanalytikerhistorikerne seg i motsatt retning. De utleder sine kjennsgjerninger fra sine teorier — Denne mangel har sitt utspring, antyder jeg, fra selve psykoanalysens natur — Den er ikke noe middel til å etablere kjennsgjerninger, men en terapeutisk myte.»

Professoren konkluderer: «Historie er hva folk gjorde, ikke hva skrivebordsteoretikere etterpå tror at de burde ha gjort. Dette er min sluttelige innvending mot (Forts. side 6)

Vår danske medarbeider Jens:

Fremskritt og reaksjon

*Gesetz wird Unsinn,
Wohltat Plage (Goethe).*

Mange lesere vil sannsynligvis foreslå og i overskriften byttet om med eller ut fra den inngrodde vaneforestilling at det nødvendigvis må være et motsetningsforhold mellom fremskritt og reaksjon. Ganskje visst kan et slikt motsetningsforhold være tilstede og stille den enkelte overfor et valg, hvor det som regel blir «fremskrittet» som usett går av med seieren — for hvem ønsker «å skru utviklingen tilbake»? Hvem vil motsette seg at velferdssamfunnets «faciliteter» økes og kommer så mange som mulig til gode? Osv., Osv., — Nei vel?

Men er det nå gitt at enhver utvikling innebærer reelle fremskritt på alle tilværelsens områder? Hender det aldri at et indiskutabelt fremskritt tipper over og forvandles til et like indiskutabelt tilbakeskritt? Og kunne det ikke tenkes at vi — som andre verdenssivilisasjoner før oss — løper den risiko å miste jordforbindelsen med virkeligheten og dermed ubønnhørlig kommer inn på et skråplan, hvor restene av vår arvelig betingede kultur går fløyten og sivilisasjonen bryter sammen i et umenneskelig ragnarok? Ja vel, det er «svart» tale, men er den mere svart enn visse historiske erfaringer ned gjennom tidene? Har f.eks. de antike høykulturers skjebne intet å si oss.

Den veldresserte avisleser, TV-narkomanen og andre bleke skjermplanter i pseudodemokratiets hengemyr vil naturligvis ryste på hodet, og de litt klokere i de generativ selvoppsigelse avfinne seg med det franske ordtak: *Après nous la deluge.* (Efter oss syndefloden).

Fremskritt — men hvordan og mot hva?

For de fleste mennesker flyter fremskrittet ut i ett med «utviklingen», som noe ubestemt føles som noe uavvendelig og derfor tillegges en lignende altbeseirende makt som den anonyme «guddom» som mann og mann imellom kalles «tiden». Hvorvidt denne oppfatning dypest sett er riktig eller gal får stå hen, da det neppe er enkeltmannssak å avgjøre hvorvidt den fri vilje er en av tilværelsens avgjørende realiteter eller bare — som den ortodokse marxisme hevder — en illusjon. Men hvorom alting er: En fatalistisk fremskrittstro — det være seg marxistisk eller spenglersk — undergraver i siste instans den menneskelige fremskrittstilvilje og innebærer de verdenspolitiske perspektiver som foresvevet Oswald Spengler når han i sin tid talte om «Cesarismens tidsalder» som demokratiets automatiske avløser.

Nei, skal Marx-Leninismen og Spengler gjendives av den kommende utvikling på vår klode, må fremskrittstilhengere av en helt annen type — og karat — enn den «som følger med tiden» ha mot og evne til en kraftig reaksjon mot den degenerative tendens til å flyte med strømmen inn i den cesarisme som med forskjel-

(Forts. side 8)

Adolf Hitler som feltherre

Endelig et objektivt historisk verk — av Erich Kern.

I tredje bind av sin Hitler-trilogi belyser Erich Kern nesten alle Hitlers handlinger og alle skjebnesvangre spørsmål i den veldige folkekamp under annen verdenskrig. Mens forfatteren i bindet «Hitler und seine Bewegung» og i bindet «Hitler und das Dritte Reich» skildrer Hitlers og NSDAP's utvikling fra begynnelsen ved slutten av første verdenskrig og frem til Polenfelttoget og legger frem mange ukjente kjennsgjerninger og dokumenter, så har Kern i siste bind, «Hitler und der Krieg», behandlet ikke bare den samlede situasjon, men også de spørsmål som var av utslagsgivende betydning for forløpet av de skjebnesvangre hendelser.

De vesentlige kjennsgjerninger er herunder at Hitler, ut fra sin avvisende innstilling til slaverne først avviste den polske og så den ukrainske kollaborasjon, at motstanden i Tyskland gikk over fra høyforræderi til landsforræderi, og at Stalin i tsarenes spor stadig mere uthulte Moskva-avtalen og lot den røde hær oppmarsjere ved den tyske østgrense. Her blir det klarlagt at Tyskland ikke «overfalt» Sovjetsamveldet, men at begge parter, både Moskva og Berlin, stillet seg opp til avgjørende kamp etter at Stalins stadig stigende krav ikke kunne oppfylles.

Forfatteren rydder opp i det eventyr at Hitler i Dünkirchen med hensikt lot englenderne unnkomme og legger frem de strategiske grunner som førte til panzerstoppen ved Dünkirchen.

Hitlers gjentatte og forgjeves fredstilbud til England, Churchills og Roosevelts krigsbestrebelse, blir lagt frem, sammen med Francos slu diplomati som gikk ut på å avvise et forbund for å drive taktikk mellom frontene. De skjebnesvangre følger av Mussolinis solooppreden på Balkan og det forgjeves forsøk av Rudolf Hess på å redde freden blir utførlig behandlet.

Inngående blir Russlandfelttoget differansene i angrepsstrategi mellom Hitler og en del av generalene, den umenneskelige kommissarordre, og årsakene til tragedien ved Stalingrad, skildret. Når det det gjelder Wannsee-konferansen, blir originalprotokollen offentliggjort, og leseren medopplever Afrikafelttoget som taptes som følge av forræderne i den italienske marine, samt at vidundervåpnene ikke kunne bli helt utviklet som følge av at anleggene i

(Forts. side 7)

Erich Kern

(Forts. fra side 5)

psykoanalytisk historie. Jeg benekter ikke at psykologi (ikke psykoanalyse) kan være en hjelp ved historisk fortolkning. Men den kan ikke erstatte historisk metode. Historie er studiet av den virkelige verden, ikke et klinisk eventyrland. Samfunn styres av den virkelige verden, ikke gjennom politikernes innbildte barnaktighet. Og mengder av nåtidsteori kan ikke skape noen kjennsgjerning i fortiden.»

Hva visste faktisk dr. Langer om Hitlers hemmelige barndom? spør Trevor-Roper. Svar: «Intet i det hele tatt. De kilder han påberoper seg vet man er helt verdiløse.»

Hva angår Hitlers antatte «perversjon», beskrevet av en annen engelsk kritiker som «glede ved å iakttak kvinner gjøre sitt fornødne», noe som må ha forekommet krigstidens Washington like makabert som det gjør oss idag», så sier Trevor-Roper at dette er «ren utledning fra dogmatisk teori. Det finnes hverken bevis for eller sannsynlighet for det. Og likevel engang utledet erklæres det som en kjennsgjerning og blir utgangspunktet (ved hjelp av «ubevisst symbolisme») for ytteligere utledninger. «Kjennsgjerningene» er prisgitt teori.»

D. C. Watt bekreftet: «De vitnesbyrd som dr. Langer bygger på i sin analyse av Hitlers tidligere slektsskapsforhold til sine foreldre og senere i livet av hans seksuelle tilbøyeligheter kommer imidlertid hovedsakelig fra det sjofle sladderet til utvandre og desillusjonerte tidligere kamerater.»

Selvmordene, eller forsøkene på selvmord, til Hitlers nære kvinnelige omgangsfeller, anført av dr. Langer til undersøkelse av hans teori om perversitet «klarer ikke å hevde seg ved kritisk undersøkelse», fortsetter Watt. «Geli Raubau, hans halv-niese, kan godt ha blitt drept, og det samme gjelder Unity Mitfords selvmordsforsøk 3. september 1939, som et resultat av uutholdelig lojalitetskonflikt.»

Dr. Langer sier at Hitler var tysk nasjonalist fordi Tyskland symboliserte hans mor, «til hvem han hadde sterk libidinal binding», og Østerrike hans far, som han fryktet ville kasterere ham.

«Slik», kommenterer Trevor-Roper, «flyttes problemet med tysk nasjonalisme fra virkeligheten inn i en manns påståtte private illusjoner. Vi blir ikke fortalt hvorfor flere millioner andre tyskere hadde liknende synspunkter. Var de også redde for å bli kastret av sine fedre? Hvis så, hvorfor er dette illusjonsmønster begrenset til tyskere?»

HITLERS PSYKOLOGI - - -

Tilsvarende sier D. C. Watt: «Å stille opp den hypotese at Hitlers kjærlighet til sin mor ble overført til det keiserlige Tyskland fordi begge var unge og sterke og at hans antisemitisme, med dens åpenbare seksuelle overtoner, delvis var en overføring av hans skam over egen perversjon, delvis en fortolkning av Tysklands sammenbrudd i 1918, uttrykt gjennom seksuelle overgrep av hans drukne far overfor hans elskede mor, er å overskride grensen både for den freudske metode og lesernes godtroenhet.»

Hitlers første vellykkede gruppeidentifisering med det keiserlige Tyskland startet utvilsomt med hans entusiasme for hæren i 1914. Da han havnet på sykehuset, halvt blind og i sjokk etter et gassangrep brøt Tyskland sammen i kaos og revolusjon. Logisk nok utleder Watt: «Han tilbragte resten av sitt liv med forsøk på å gjenskape det Tyskland han hadde identifisert seg med og med å hevne seg på dem kan kom til å tro hadde ødelagt det og påny gjort ham ensom.»

Dr. Langer er avvæpnende med hensyn til svakheten i sin metode og den tvilsomme natur av hans beviseligheter. Lektor Nygård innrømmer også: «I denne studien var faktiske opplysninger sparsomme og fortolkningene måtte bygges på indisier.» Men likevel trekker begge vidtgående konklusjoner! I virkeligheten er dr. Langers tese historisk nonsens.

Det samme gjelder professor dr. Langfeldts «Gåten Vidkun Quisling» (Aschenhoug 1969), hvor han hevder at hans subjekt var «neppe sinn syk, men han utviklet seg til en typisk paranoiker, med storhets- og profetideer som det sentrale personlighetstrekk.»

Likevel har professoren aldri undersøkt Quisling, aldri intervjuet fru Quisling og aldri sett hans livsverk «Universismen», som er skrevet i seks sprog, med vitenskapelige symboler og formler fra den høyere matematikk. Professoren gjør heller ikke krav på å ha kjent Quisling.

Isteden stoler han på dr. Scharffenbergs erklæring i 1942 om at «Quisling var sinn syk», skjønt Scharffenberg roste seg selv av ikke å ha snakket et ord med Quisling gjennom hele okkupasjonen og hadde symptomer på mental ustabilitet i sin egen familie.

Professor Langfeldt graver seg også ned i Quislings familiebakgrunn, idet han for-

søker å vise at faren, prost Jon Lauritz Quisling, var en eksentrisk person. Dog beskrev biskop Høeg ham som «den ene av de bare to prester i bispedømmet som var intellektuelle og gode predikanter». Videre betalte menigheten begravelsesomkostningene og bevilget penger til en bauta over ham. Den eksemplariske familiebakgrunn, tradisjonsbundet og lærd, ignoreres. Det samme blir vitneprovene i Quislingsaken fra sendemann Urbye, rektor Ullmann, generalene Ruge og Hansson etc., som sa at Quisling hadde en eksemplarisk karakter. Nansen også.

Selv propagandistene — Skodvin, Riste og Andenæs — innrømmet i deres engelske bok «Norway and the Second World War» at «det var knapt noe spor av forkjærlighet for vold eller uærlige tendenser i noen del av hans liv bortsett fra i hans politiske aktiviteter.» Professor Skodvin skrev også i The Times, London (11.8.65) at Quisling var en mann av «personal rectitude» (personlig rettskaffenhet) (Ingen av disse erklæringer har fremkommet på norsk, men professor Langfeldt så dem trolig før han kom frem til sin diagnose.)

Spesialistene Leikvam og Lofthus, som undersøkte Quisling i motsetning til Langfeldt, kom til nøyaktig den motsatte konklusjon.

Og så over til Hamsun.

I anmeldelsen av den engelske oversettelse av «På gjengrodde stier» i The Times Literary Supplement (21.9.68) sa Oliver Stallybrass: «Hamsun ble sendt rundt mellom et sykehus, et gamlehjem og en psykiatrisk klinikk i påvente av rettssaken mot ham for forræderi — «Efter umåtelige forsinkelser ble han sluppet fri med en bot på grunn av hans «varig svekkede åndsevner» — «Bumbledom» (innbilskhet hos lavere funksjonærer) i hevnjerrig sinnstemning er aldri noe vakert syn, selv om hoved-Bumble er professor i psykiatri — —

«Uheldigvis fikk han ikke anledning til å gjøre noter av sine svar på de utallige spørsmål som på grunn av hans døvhets ble rettet ham skriftlig, men det er klart at selv om han ikke kunne rettferdiggjøre seg helt ut, så viste han seg betydelig mere normal enn inkvisitoren — —

«Bemerkelsesverdig etter en hvilkensomhelst målestokk for en mann på nær 90 er (denne bok) nesten mirakuløs, og fortjener å bli lest lenge etter at Knut

Hamsuns korte politiske avvikelse er tilgitt.»

Benjamin Vogt jr. skrev også: «Efter å ha gått gjennom den bok som Hamsun ga ut kort efter (undersøkelsen), må jo en leser undres på hvem som var klarest i toppen, den undersøkte eller undersøkeren. Hamsun synes iallfall klar nok.»

Professor Langfeldts bok — i likhet med dr. Langers — er «en vedvarende illustrasjon av denne uhistoriske, antihistoriske metode, denne oppfinnelse av kjennsgjerninger for teoriens skyld» — for å låne Trevor-Ropers fordømmelse. Slik er også Hamsuns «varig svekkede åndsevner» et fantasifoster av Langfeldts forvandlede innbildningskraft. Hvis man starter med en forutdannet teori, ledsaget av fordommer, ignorerer iøynefallende kjennsgjerninger og finner opp andre som passer, så kan man «bevise» hva som helst.

Langer og Langfeldt kan ikke tas mere alvorlig enn C. J. Hambro da han erklærte til Werner Erichsen i Morgenbladet og NTB: «Dere som var hjemme under krigen var enten idioter eller forbrytere» (Aftenposten 25.10.69). Slike erklæringer bringer bare nasjonen i vanry og blir eventuelt latterliggjort av historiens muse og den offentlige mening.

Denne psykoanalytiske måte å nærme seg historien på er rent periferisk nyttig hvis den praktiseres med ydmykhet, uten profesjonell eller ideologisk arroganse.

For eksempel har dr. H. G. Bruns førstehandsberetning om Roosevelts hjertetilstand i 1944—45 og Lord Morans rapport om Churchills helsestilstand gjennom årrekker begge vist seg å kunne forsyne historikeren med verdifulle vignetter.

Den innflytelse en statsmanns helsetilstand, mentalt og fysisk, over er et legitimt aspekt av ethvert historisk arbeide så lenge konklusjonene bygger på autentiske kjennsgjerninger og nåes gjennom deduktiv (ikke subjektiv) resonnement.

Farene ved denne usikre studiegren belyses av Langer, Langfeldt og lektor Nygårds anmeldelse — og også ved tilsynekomsten av en bok med tittel «The Pathology of Power» av dr. Hugh L'Etang (Heinemann Medical Books 1969), som behandler Lloyd George (neuralgi), MacDonald (søvnløshet), Baldwin (nervøse sammenbrudd), Chamberlain (gikt/mavetrøbbel), Attlee (mavetrøbbel), Churchill (slag), Eden (gulsott) og Macmillan (prostata).

The Times' medisinske anmelder fastslo: «Så klok en lege som dr. L'Etang er han klar over hvor forsiktig man må være med å fortolke erindringene til selv tilsynelatende de dyktigste observatører — Intet studium av noen historisk periode kan bli komplett uten den intime og detaljerte medisinske historien til tidens personligheter. Dette tillater dog ikke den medisinske historiker, i dr. L'Etangs person, å besvare de enkle, relevante spørsmål vi alle må stille.»

Dean W. B. Matthews oppfordret også til forsiktighet i the Daily Telegraph: «Hvis vi tror at våre affærer blir ubehagelig påvirket av de gamle og svake i maktposisjoner, hva er så legemiddelet? Dr. L'Etang nærmer seg dette emne med varsomhet. For, som han sier, en lege kan ikke tilrive seg selv avgjørelser langt hinsides sin pasients velferd.»

Historien er ingen eksakt vitenskap. Heller ikke er den statisk. Den utvikler seg. Fordommer dør. Livssyn forandres. Dokumenter frigis. Kulturgjenstander finnes. Tiden marsjerer fremover. Historiske kjennelser varierer. Denne utvikling bør overlates profesjonelle historikere — ikke psykoanalytikere, jurister, prester eller politikere.

Roosevelt, Stalin og Churchill har allerede i høy grad blitt detroniserte. Kanskje selv Hitler en gang vil bli omvurdert! Når alt kommer til alt så reiste hans Tyskland seg som en fugl Fønix fra asken av første verdenskrig og vant nesten den annen — med få allierte. Det tok mesteparten av menneskeheten seks år å betvinge ham!

Han var trolig mere enn en fyr på kant med samfunnet, en «demonisk Meistersinger» med et sykt sinn og en testikkel.

Chaplinske klisjéer av Hitler, Quisling & Co. tjener hverken den historiske muse eller bidrar til sannheten. De er spill av tid og en positiv fare for den oppviksende generasjon, som kunne lære noe av forfedrenes feiltagelser.

Kanskje Hitler/Guinness-filmen (Aftenpostens Magasin 17.3.73) vil fortelle oss mere. Rittmester Gerhard Boldt traff i det minste der Führer.

KJØPES

- NS Årbok 1942,
- NS historiske kamp,
- 1. februar 1942.

God betaling kan påregnes. FOLK OG LAND anviser.

GA NIXON - - -

(forts. fra side 1)

atter vist et av de velkjente eksempler på den akk så fullendte takt den alltid har lagt for dagen overfor utenlandske regjeringer — altså kommunistiske.

Under premierminister Kosygin's annet besøk i den svenske likhetsstat i disse dager har man ikke drøftet de militære relasjoner de to land imellom.

Disse er imidlertid gjenstand for alvorlig overveielse blant høyere svenske ofiserer. Etter hva MINUT erfarer sirkulerer det nettopp for øyeblikket en hemmelig rapport mellom pålitelige, d.v.s. patriotiske svenske ofiserer.

Rapporten bygger på et forlydende om at president Richard Nixon under sitt besøk i Sovjetsamveldet siste år, den 22. april, bragte USA's relasjoner til Sverige på bane.

Den amerikanske president understreket ved denne leilighet at amerikanerne ikke betraktet Sverige som hørende inn under deres interessesfære.

At russerne har tillagt denne uttalelse endog meget stor vekt fremgår av den kjennsgjerning at russerne en måned etter Nixons besøk øket sitt militære beredskap ved norskegrensen med hele to divisjoner.

Man kan bare gjette på det svenske forsvars kilde til disse opplysninger. Men det finnes stadig militære etterretningsoffiserer i NATO, og vel formodentlig også folk i CIA som ser med den største bekymring på det militære tomrom Danmark og Sverige efterhånden utgjør. NATO's nordflanke har alle dager vært alliansens mest sårbare.

I den svenske forsvarstab har man gjort seg overveielser om russernes motiver for å øke beredskapen i nord når Nixon med sin uttalelse i Moskva jo nettopp har søkt å gjøre det klart for kommunistene at de intet har å frykte fra den kant.

Men offiserer i den svenske militære etterretnings-tjeneste mener at reaksjonen er typisk for russerne. De har siden den blodige leksjon i 1941 alltid bestrebet seg på å ha beredskapen klar for å kunne komme enhver situasjon i forkjøpet. Nixons innstilling ga dem en mulighet for å øke det militære potensiell i nord uten å behøve å frykte vestlige reaksjoner.

Spørsmålet er hva har Nixon fått til gjengjeld? Her ansees det for sannsynlig at russerne har benyttet anledningen til å forsikre den amerikanske president om at man ikke vil gripe inn

overfor Jugoslavia i tilfelle av uroligheter etter Titos død.

Sett fra en nordisk synsvinkel er denne utvikling ytterst beklagelig, skjønt den jo er en logisk konsekvens av Olof Palmes politikk, som fra første ferd har bestått i å lefle for den sovjetiske imperialismen og spytte på det USA som kjempet for Europas frihet mens tyske jernbanevogner hentet livsviktig malm til aksemaktenes styrker.»

★

Vi reserverer oss naturligvis mot endel av det som her anføres — formodentlig fra et lett forvirret svensk hold. Spesielt får man vel ta dette med en diger klype salt at USA «kjempet for Europas frihet», for ikke rettere enn vi kan forstå hadde USA dengang slått seg sammen nettopp med det Sovjetsamveldet som man nå finner så truende for Norden. Og svenskene burde vel bare være glad for iallfall å kunne rose seg av å ha hjulpet til i kampen mot Stalin ved å la malmtogene gå.

Men ellers vil vi jo gjerne understreke at en trussel nordpå mot Sverige naturligvis også er en trussel mot Norge. Så vi må vel kunne si at det er av sine venner i NATO — for ikke å si «allierte» — man skal ha det når Nixon gir klarsignal for den russiske oppladning nordpå samtidig som man driver forhandlinger om tilbaketrekning av tropper på sentralavsnittet.

Illegal - -

(Forts. fra side 1)

beider være en byrde på vårt trykkesystem. Hvor mange fremmedarbeidere vil da være unødige byrder fordi de er svindlet inn av sine egne landsmenn? Bolignen er ingen nordmann ukjent med. Groteske eksempler på denne dukker til stadighet opp i avisene. Tidligere var det gjerne norske familier i nød som fikk sjansen til å få føle folkets sympati, etterhvert har det blitt mer lønnsomt å vise husaienes behandling av fremmedarbeiderne. Hvor mange leiligheter er idag i hendene på ikke-nordiske innvandrere? Hva med eksemplene på små rom overfylt med pakistanske fremmedarbeidere — er dette bare eksempler på ulovlig hushaivirksomhet — eller også et eksempel på frivillig utbytting av landsmenn uten oppholdstillatelse?

La oss håpe at de rette myndigheter vil finne det nødvendig å lete etter noen

Hitler som feltherre -

(Forts. fra side 5)

Peenemünde ble forrådt. Naturligvis vurderes også krigens store slag — fra Polenfelttoget, kampene i Norge, vestfelttoget, på Balkan, i Afrika og på østfronten — med de viktigste Führer-anvisninger og ordrer.

Over invasjonen og attentatforsøket 20. juli 1944 fører forfatteren oss sluttelig til Ardenner-offensiven og det siste oppbud i sluttkampene i 1945 til det endelige drama i Hitlerbunkeren i Berlin.

Hva Erich Kern i sin monumentale reportasje «Von Versailles nach Nürnberg» har opptegnet i et stort overblikk blir her historisk belagt med alle kilder og understreket med en nyvinning av kjennsgjerninger og dokumenter.

Forfatteren, som har arbeidet med dette samlede verk i mere enn fem år, har hermed skapt den første objektive beretning om Adolf Hitler, hans drøm, hans feil, følgene og den hårde virkelighet. Denne dokumentasjon av Erich Kern står i krass motsetning til den tidligere propagandalitteratur og vil derfor sikkerlig finne både begeistret bifall og hatfull avvisning.

Erich Kern er som våre lesere vil vite et tidligere omtale av en del av hans bøker en uhyre produktiv forfatter. Han gjorde selv tjeneste i Division Wiking under annen verdenskrig og er nå knyttet til DEUTSCHE WOCHEN-ZEITUNG. Av hans mange bøker er Russlandsboken «Der grosse Rausch» utkommet i oversettelse i 10 land — men naturligvis ikke i Norge.

De tre bind av Kerns store illustrerte verk om Adolf Hitler kan bestilles, samlet eller enkeltvis, hos BOK-TJENESTEN. Prisen er kr. 60,— pr. bind.

MINNESKJOLD

fra Hirdmønstringen i Oslo (oktober 1943) selges. Pristilbud.

Eksp. anv.

BØKER, BILDER etc.

vedr. norske NS-uniformer, faner, flagg, merker og distingsjoner ønskes kjøpt.

Eksp. anv.

av svarene og stille flere spørsmål. I såfall vil sikkert konsekvensene bli at de berørte offentligheter vil føle seg tvunget til å stoppe de pakistanske fremmedarbeidernes skitne misbruk av egne landsmenn og det land, som i all sin blåøyde uvidenhhet har ønsket dem velkommen.

For ungdommen - -

(Forts. fra side 4)

rer som forbrytere, og straffen er ikke mild. Skulle landet så godta at utenlandske desertører fritas for straff i sine hjemland ved å verne dem under dekknavn «politiske flyktninger»?

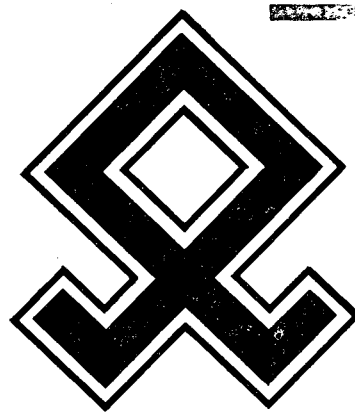
Konsekvensen av en slik politikk vil være at Norges straffeparagrafer for desertering blir verdiløse. Enhver norsk soldat som mener seg uenig i Norges politiske kurs, kan desertere ustraffet ved å henvise til at samme grunn blir godtatt når det gjelder utlendinger.

Desertering på politisk grunnlag er — såvidt oss bekjent — hittil ikke blitt godtatt i norske militærsaker, og vi skulle bli meget forundret om en nå slår inn på en ny linje. I så fall kan vi vente en ny innvandringsbølge med elementer som vil søke frihavn for å unngå plikter i sine hjemland. Slike elementer er Norge neppe tjent med, snarere tvert imot, de vil gi oss nye problemer å stri med — også innenfor rekke av norsk ungdom!

LUP.

OH, C'EST NAZIFIQUE

Skrekkslagne demokrater har ifølge pressen sett hakekors på propagandamateriell, som stammer fra Nasjonal Ungdomsfylking. Det er ihvertfall helt på det rene at det dreier seg om et «hakekorslignende» symbol, og når det er sagt, mener man vel å ha plasert NUF ideologisk.

Vi har noen av NUF's løpesedler liggende, og gjen-gir ovenfor organisasjonens symbol. Det er — som alle våre lesere sikkert kan se — ganske enkelt en odelsrunen. Den er riktignok forsynt med en bord for prydens skyld, slik at den gjør seg bedre som emblem, men er ellers ikke forandret eller «forvridd» på noen måte.

De som finner at den er «hakekorslignende», må enten være geometrisk blinde eller fullstendig analfabetiske når det gjelder kunnskaper om vår norrønske kulturarv. Formodentlig lider de også av lesevansker og

har sikkert megen besvær med bokstavene E, F og L, som jo er formet over den samme geometriske grunnfigur.

Odelssrunen er symbolet på bundethet til hjemmets jord og den gir uttrykk for den oldnorske odelstanken. Eieren av Od, arvegodset, var adelsmann, og ved å velge nettopp denne runen som merke, vil NUF understreke at dens grunntanke er en gjenforening og odling av det norske folk.

Effektiv motdemonstrasjon 9. april

Folkemordkonferansen, som begynte i Oslo 9. april, var ikke bare omgitt av lun harmoni og FN-hygge. Både utenfor selve konferansesalen og utenfor «Afrikauken»s telt på Universitetsplassen, var medlemmer av Nasjonal Ungdomsfylking og Nordisk Ungdomsfront i sving med spredning av flyveblader. Flyvebladene, som gikk sterkt til angrep på både konferansen og selve den «frigjøring» som idag foregår i deler av Afrika, ble spredd i et antall av ca. 8000.

Oppslagene i dagsavisene om «fascistiske trusler» o.l. førte til at det var møtt frem et stort antall politi-folk foran Folkets Hus i Oslo, hvor konferansen ble holdt. Etterhvert som både enige og uenige med motdemonstrasjonen begynte å flokke seg rundt demonstrantene, ble politiet nødt til å fjerne folk fra selve inngangen. Folk fra begge de nasjonale org. hadde streng ordre om ikke å hindre politiet i å utføre sin plikt, og det hele forløp uten alvorlige episoder.

Rett før «solidaritetstoget» for de sorte i Afrika startet på Universitetsplassen, ble demonstrasjonen konsentrert her. Mengder av flyveblader ble delt ut, og det var senere gledelig å se den elendige oppslutning demonstrasjonstoget fikk.

REF.

Storbritannia har satt sitt verdensrike over styr og ennu ikke funnet noen ny oppgave. Forsøket på å spille en rolle som separatmakt — adskilt fra Europa og med et spesielt forhold til USA samtidig som det leder et Commonwealth uten politisk struktur og indre enhet — den rollen er utspilt.

(Dean Acheson)

NORSKE NS-SANGER OG MARSJER

på grammofonplater og lydbånd ønskes til supplering av egen samling.

Eksp. anv.

Fremskritt og - - -

(Forts. fra side 5)

lige kulører og fortegn brer seg ut over kontinentene, forvandler folk til umyndige masser og truer den selvstendige personlighet med utslettelse. I likhetens hellige navn. —

Reaksjonen mot den i gangværende utvikling vil ganske gitt ikke utebli, og denne motstand vil uvegerlig medføre at begrepene fremskritt og reaksjon vil bli gjort til gjenstand for en radikal omvurdering som gjør dem mere virkelighetsnære og nyanserte.

Mon ikke mannjevningen mellom fremskrittstatalistene og den fri viljes aktive tilhengere er like vesentlig som det forvirrede og forvirrende munnhuggeri mellom de intellektuelle innbyrdes? Dette kakademiske ordskifte er — trass i visse aktuelle og brutalt håndfaste utgangspunkter — så virkelighetsfjernt at man neppe kan fortenke menigmann i å reagere overfor de «viten-skapelig» maskerte ordkløverier, som i mangt og meget minner om den Holberg-ske dialog mellom Erasmus Montanus og Per Degn, en dialog som en vakker dag brutalt vil bli stanset — av en cæsar, hvis «farve» da kan være uendelig likegyldig!

Jo, generalene — eller «oberstene» om man vil — rykker nærmere over pseudodemokratiens ruiner, rykker frem fra alle verdens-hjørner.

Det er denne utvikling som sine steder har vist seg nødvendig, men som er ufor- enlig med våre nedarvede kultur- og karakterverdier, og derfor må vi — reagere!

Sløv resignasjon eller viljen til frihet?

Velferdsstaten rommer den enorme risiko at de fleste blir en slags tilværelsens turister uten individuell oppdrift og egentlige muligheter for at den enkelte kan bli sin egen lykkes smed og få det fornødne overskudd til å gjøre sin skyldighet på det kulturelle eller politiske plan. Som allerede antydnet vil kravet om sosial sikkerhet og likhet — i stigende grad medføre alvorlige innskrenkninger i den personlige frihet og gradvis avskaffe ervervlsen av og rådigheten over egne midler. En felles grå fattigdom vil bli enden på leken. Denne utvikling vil mange mennesker avfinne seg med. I sløv resignasjon har massemenesket avfunnet seg med u-stanselig å bli stillet overfor fullbyrdende kjennsgjerninger. Både på det kulturelle, politiske og økonomiske område.

ANSTENDIGE SEIERHERRER.

Det er egentlig ikke så rart at britene alltid har stått nordmenns hjerter nær, for midt oppe i alt det utrolige hykleriet og hensynsløsheten så lenge kampen pågår, så har de likevel etterpå råd til å bekjenne sine synder og yde en slagen motstander honnør. Vi kom til å tenke på dette da vi hørte om en bauta som britene hadde reist i Tobruk — eller kanskje det var El Alamein. På den ene siden bærer bautaen et stort hakekors, på den annen side en fascistisk liktorenbundet og i midten en britisk krone. Da en tilskuer ytret misnøye over dette at hakekorset var tatt med, sa en britisk general: «Under dette tegn kjempet våre motstandere dengang troende og tapre, derfor blir de også æret under dette tegn som falne.»

UNGDOMSKONGRESS I FLANDERN.

Det er nå sendt ut melding om at 2. nasjonaleuropeiske ungdomskongress skal holdes i Flandern 29./30. juni—1. juli 1973, og de som ønsker å delta kan melde seg til Peter Dehoust, 8630 Coburg, Postfach 713. For å sikre den uforstyrrede gjennomføring av kongressen, blir møtestedet foreløpig ikke oppgitt, men deltagerne vil få direkte underretning.

DEMONSTRASJONSMARSJ FOR RUDOLF HESS.

Søndag 6. mai vil det i Bonn bli holdt et stort protestmøte med etterfølgende protestmarsj i forbindelse

Men ikke alle er tilsinns å vise tam føyelighet overfor «utviklingen», og man må endelig ikke tro at reaksjonen utelukkende vil komme fra «de høyre-radikale»! Det skulle slett ikke undre om opprøret mot de nåværende tilstander i stigende grad får tilslutning blant den del av den «venstreorienterte» ungdom som er for sunn og klarsynt til vedblivende å la seg misbruke av de marxistisk-leninistiske teoretikere, som er ute av takt med den politiske virkelighet, og som åpenbart hverken kan eller vil erkjenne perspektivene i den utvikling som pseudodemokratiet med alle dets formentlige «friheter» baner veien for de hårdhendte diktaturer som gjør livet til et mareritt for fribårne mennesker.

Jens.

med det umenneskelige i at den 80 år gamle Rudolf Hess fremdeles holdes innesperret på enecelle i Spandau. Taler på møtet blir Hess' sønn Regierungsbaumeister Wolf Rüdiger Hess, og det ventes deltagelse fra store deler av Bundesrepublikken.

RIEFENSTAHL'S NAZIFILM FOR GOD.

Den venstreradikale spanske filmregissør Luis Bunuel beretter nå i «New York Times»: «Jeg skulle bearbeide Leni Riefenstahls dokumentarfilm om nazi-partidagen i Nürnberg. Tanken var å anvende den som antinazistisk propaganda. Resultatet forela jeg René Clair og Charlie Chaplin i New York. Chaplin krummet seg av latter, pekte på Hitler og hevdet at der Führer var en dårlig kopi av en tramp. Men Clair hadde betenkeligheter: Riefenstahls bilder var så for dømt gode og inntrykksfulle, så likegyldig hvorledes man serverte det oppnådde man akkurat den motsatte virkning av det man tilskattet. Det ville være en riktig bumperang. Publikum ville bli overveldet og ville forlate kinoen med den følelse at Tysklands makt var uimotstælig. Spørsmålet ble forelagt Det hvite Hus. President Roosevelt så filmen og erklærte seg enig med Clair. Slik ble filmen min stilltiede forvist til arkivet.

SELGES:

- Quisling: Russland og vi.
- Quisling har sagt, I og II.
- Lunde, Gulbrand: Kampen for Norge, I.
- Marie og Gulbrand Lunde, et liv i kamp for Norge.
- Sæther, Orvar: Hird-boken.
- Looock, H.-D.: Quisling, Rosenberg og Terboven.
- Norges statskalender 1942.
- Fritt Folk, endel nummer.
- NS Månedshefte, endel nummer.

KJØPES

- NS Årbok 1942.
- 1. februar 1942.
- NS' historiske kamp.
- Munin.
- Quisling har sagt, III.

FOLK OG LAND anviser.

HVER TREDJE ANALFABET.

I denne tid hvor man skriver opp om at alle og enhver skal delta i statens styre og stell, kan det ha sin interesse å notere seg at ifølge en UNESCO-dokumentasjon er det 783 analfabeter i verden, hvilket vil si 34 prosent av befolkningen over 15 år. I 1950 var det «bare» 700 millioner. Men dette hindrer naturligvis ikke blåøyde nordiske politikere i å rope på mere innflytelse og makt til analfabetene.

NASJONALSOSIALIST FØR SIN TID?

Fra «Frihetsfacklan» henter vi følgende lite kjente sitat av svenskekongen Karl XII: «En russisk storfyrste kan av tsaren arresteres og piskes uten at han kan gjøre noe til sitt forsvar. En fransk hertug kan av kongen behandles på samme måte. Men om en svensk skattebonde har oppfylt sine lov- bundne plikter, kan ikke kongen krumme et hår på hans hode. Derfor vil jeg heller være skattebonde i Sverige enn hertug i Frankrike eller storfyrste i Russland.»

Det ligger urgamle tradisjoner bak den respekt for folkefellen som kommer til uttrykk her. Tross de senere års kulturoppløsning har vi her i Norden stadig et stort forsprang på dette felt, ikke minst sammenlignet med nettopp de samfunnene som idag står som forbilder for en hel del villedede landsmenn.

Sin høyeste uttrykksform har dette folke- og rasefelleskap hittil fått i den organiserte, nasjonale sosialisme, som i virkeligheten ikke er noe annet enn enkelt-individets bevisstgjørelse på et høyere plan. Hos nordiske mennesker er denne tendensen naturgitt; den vil derfor alltid tvinge seg frem igjen på tvers av alle demokratiske villfarelser.

NEGROIDE JØDER, EN UKURANT VARE.

Selv om alle raser er like og bør integrere seg, er det tydelig at rasefaktorenes orden ikke alltid er likegyldig — iallfall ikke i Israel. Der ble det for ikke lenge siden en rekke nordamerikanske negere utvist, til tross for at de hevdet å være en slags jøder og derfor hadde rett til å slå seg ned i det for-gjettede land.

Anderledes forholder seg tydeligvis i USA, hvor en organisasjon «til de farvede

folkenes fremme» (sic!), har en jøde til leder. Hans forgjenger i stillingen var selvsagt også en landsmann. Og merkelig nok har endog så rasebetonte organisasjoner som «The Black Panthers» hatt jødisk lederskap, (så sier iallfall det amerikanske bladet «Rolling Stone Magazine», som utgis av en herr Max Palevsky).

IDEOLOGISK SCIENCE FICTION.

Hitler har sagt: «Denne teorien (maxismen) representerer en uadskillelig blanding av fornuft og menneskelig galskap, men på en slik måte at det alltid er galskapen og aldri fornuften som blir til virkelighet. Ved kategorisk å fornekte den betydning personligheten, og deretter nasjonen med sitt rasebetingede innhold, har, ødelegger marxismen selve grunnlaget i enhver form for menneskelig kultur, da den hviler på nettopp disse faktorer».

KAMERATKLUBBEN

har møte i Tostrupsgate 29 III tirsdag 8. mai kl. 19.30.

Alle interesserte damer og herrer er hjertelig velkomne.

Författare Hallvard Tveiten har tildelats 3 000 kroner i arbeidsstipendium av Sveriges Författarfond.

MILITÆRMUSIKK

Samler ønsker å komme i kontakt med andre som har samme interesse.

Eksp. anv.

Man må svømme mot strømmen for å komme til kilden.

(— Ukjent)

FOLK og LAND

Kierschowsgt. 5, Oslo 4

Telefon 37 76 96

Boks 3214 — Sagene

Ekspedisjonstid: Tirsdag til fredag fra kl. 10 til kl. 15. Mandag og lørdag holdes kontoret stengt.

Redaktør Melsom kan bare påregnes truffet etter forutgående avtale.

Abonnementspriser 1973:

Kr. 70,— pr. år, kr. 35,— pr. halvår i Skandinavia. Utlandet kr. 40,— pr. halvår. I nøytralt omslag innenlands: Kr. 80,— pr. år, kr. 40,— pr. halvår.

Bruk postgironr.: 16 450

Løssalg kr. 2,—

Utgiver A/S FOLK OG LAND

Viking Boktrykkeri, Oslo